

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 223.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000438960/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

er jeg frelst! nu er jeg derinde! i Troen hos Gud! Nu har jeg overvundet Djævelen og alle hans Gjæringer og alt hans Væsen! — — Nu vil jeg vide, om det er Solskinsvej!

Han sprang ud af Sengen og stod op paa Bordet, hvor han kunde faa Hovedet ud af Vinduet, som sad højt. »Hele Himlen er rød i Øst, Wolf! Det er stille Frostvejr. Elben gaar med store Bølger hen igjennem Isen paa Engene!»

Han trak Vejret dybt nogle Gange, hans Aande stod som Damp ud i den kolde Luft. — Da han saae sig tilbage, ind i Cellen, sad Wolf, gabende, henne ved Sengen og rakte Armene i Vejret med krummede Haandlede og udspilede Fingre.

»Gaa i Seng, Wolf! Vælt Dig over i min Seng med Klæder paa og samt! Du har siddet dér og frosset hele Natten!»

Men Wolf var altfor søvndrukken til at sanse nogen Ting. Han sank skjævt sammen paa Skamlen og faldt atter hen.

Doktor Martin sprang nu ned fra Bordet, greb om ham og fik ham løftet over i Sengen. — Saa klædte han sig hurtigt paa, mens han med Mellemrum talte til Wolf: »Jeg gaar hen til Magister Philip. — — Han er oppe for længe siden. Vi har jo sovet over os. Dér kan jeg faa min Davre. — — Men ved Solopgang skal Du følge mig udenfor Elsterporten til Baalet og bære de pavelige Dekretaler derhen. — — Naa, Du sover. Ja, lad nu sove, hvem der vil. For nu er Gud vaagen. Jeg er ikke længer ene! Gud hører mig, og Naadens Sol er oprunden i mit Hjerte!»

Ganske kort efter stormede han op ad Trappen i Philip Melanchthons smukke, anseelige Hus. Den lille Magister maatte have seet ham fra Vinduet, thi han traadte selv ud ad Døren til Trappen, idet Doktor Martin kom op ad den.

»Her er nyt fra Dødens Porte!» sang den Kommende, idet han naaede det øverste Trin og nu omfavnede Værten.

»Har det været saa haardt over jer?» spurgte denne.

»Har jeg ikke været indenfor hine Porte, saa har jeg dog været haardt i Klemme der! — Men nu er jeg udfriet til Livets Land, til Troens Land, til Guds Naades Land. Her er ingen Tvivl og ingen Angst og ingen Død mere. Og her er ingen Beviser, som jeg tryglede saadan om, mens jeg var udenfor. Aa, Philippichen! Philippichen! — — aldrig kan jeg kalde Dig saaledes, uden saa tænker jeg paa en Skræddersvend i Magdeburg — fra min Barndom der.»

»Ligner jeg en Skræddersvend, Hr. Doktor?»

»Nej, nej, — jeg tænker ligesaa meget paa min Moder,

thi baade hun og han fortalte mig om Prinsesse Snevittigen. Og hver Gang jeg kalder jer Philippichen, saa maa jeg tænke paa Snevittigen, — fordi I er snart som saadan en lille fin, hvid Prinsesse.»

»Hvad er nu det for Snak! Hvor kan I tænke paa slige taabelige Eventyr, naar Gud har nylig ladet jer times en saa stor Naade og Velgjæring?«

»Nej, I har Ret, Magister Philip. Men det kommer alligevel af Guds Naade. Aldrig saa snart slipper jeg vel ind i Troens velsignede Land, saa har jeg Hovedet fuldt af den Slags taabelige Ting. Det maa vistnok stamme fra Barndommen, da jeg hørte for meget af sligt. — — Men giv mig nu noget at spise, Magister Philip, I har vel ikke spist jeres Davre allerede?«

»Jo, det har vi. Men Mad skal der ikke mangle —« Magister Philip gik ind i Stuen ved Siden af og kom straks efter tilbage.

»Og saa maaskee er I nu atter fast bestemt paa at brænde Pavens Bulle i Dag, Doktor Luther?«

»Ja, *fast* bestemt det er jeg — saavidt som man kan være *fast* bestemt paa en Ting, der falder En saa let og ligetil, som dette nu gjør mig. Det skal være mig saa let nu som at spise min Davre.«

»Det er forunderligt, — naar jeg tænker paa, hvor angst og yklende I var igaar, da vi gik histude paa Isen.«

»Ja, — men det har ikke været selve den Ting. Det var jo mit eget Regnskab med Gud, som var bleven mig usikkert, — saa bliver alt andet det med det samme. Og naar blot jeg er sikker paa Guds Naade mod *mig*, saa gaar alt andet af sig selv, saa har jeg Mod, til hvad det skal være.«

»Ja, det forstaar jeg nu sletikke med jer: hvordan en Ting, som I tillægger saa svære Følger — hvordan I kan gaa sorgløs til den —«

»Det er vel nok hellerikke for mine Dyders Skyld. For naar blot mine egne Sager er i Orden med Gud, og hans Fred er i mit Hjerte, saa kan jeg sagtens besørge *hans* Sager for ham, om han vil have mig dertil. Det tager jeg mig vist ikke videre nær. Hans Fred i mit Hjerte er stærkere end al Verden. Nu dette i Dag — jeg kunde saa let gjøre meget større Ting med det samme, om han forlangte det. — — Ah, dér kommer varm Mælk og Ost og Brød! Tak! Tak! Du kjære, himmelske Fader, for det dejlige Brød og for al Din Godhed nu og evindeligt! — Og Tak, Philippichen!« fra hvis